

POUŤ JAKO CESTA DO VLASTNÍHO SRDCE

Katecheze č. 1.3 z cyklu „Společně za kostely“

(2. stupeň)

Cíl katecheze:

- Děti si osvojí, případně zopakují, co znamená být na pouti, význam pojmu. Umí vyjmenovat alespoň jedno poutní místo.
- Děti se učí zahlédnout v běžných věcech stopu Božího působení a obracet se k Bohu skrze to, co vnímají a prožívají.
- Děti zkusí samy v rámci katecheze duchovně prožít putování na posvátné místo.

Co potřebujeme: Pro aktivitu papíry, tužky, případně barvy a výtvarné potřeby.

Na začátku katecheze s dětmi realizujeme krátký **rozhovor na téma „pouť“**. Děti zkusí pojem definovat, sdělí své zkušenosti s putováním a mohou ostatní seznámit s některým místem, které navštívily. Pokusíme se společně odpovědět na otázku, proč lidé na posvátná místa putují.

V rámci katecheze umožníme dětem **zážitek tichého putování** a **reflexe** toho, co cestou spatří a zažijí. K tomu můžeme využít následující myšlenky:

Stejně jako se my dnes vydáváme na cestu odněkud někam – z místa, kde bydlíme, na jiné místo, do jiného kraje, k nějaké významné stavbě – k tomuto kostelu (svatyni, klášteru atd.), vydáváme se také každý den na cestu z naší mysli, paměti, z toho, co prožíváme, co vidíme a slyšíme, do našeho srdce, do naší duše. Tyto dvě cesty si jsou velmi podobné.

I my v sobě, v myšlenkách, v paměti, v emocích neseme teď všechno to, co jsme prožili v tomto týdnu, měsíci, roce s sebou do chrámu (místa, na které se vydáváme), na místo, které je posvátné, na místo, kde promlouvá Bůh, kde všechno, co vidíme, hovoří o Bohu.

Vše, co jsme dosud prožili, je najednou konfrontováno s Bohem, se smyslem všeho, se skutečnou hodnotou našich zážitků a situací.

Podobně můžeme každý den naše zážitky, události, smutky i radosti přinášet do středu naší bytosti – do srdce, kde sídlí Bůh, a vše uvidět v novém, jiném světle.

Cesta, kterou teď konáme, nás tak trochu učí, jak máme putovat do našeho srdce, co a koho v něm máme hledat, co se vlastně v něm můžeme dozvědět.

Někdy se nám zdá, že Bůh už nám nemá co nového říci, protože už skoro všechno víme. Dnes si ale můžeme uvědomit, že tomu tak není: Bůh má pro nás mnoho nových věcí, chce nám ještě mnoho věcí vysvětlit a mnoho krásného nám ukázat.

Být nyní na cestě také znamená, že budeme vystaveni novým výzvám, novému rozhodování, novým řešením, že dojdeme k různým křižovatkám a vydáme se po neznámých cestách. Je to úplně stejné, jako když putujeme do našeho srdce: tam také poznáváme nové cesty, nová řešení a překonáváme nové výzvy.

Naše cesta také znamená být pro tyto nové výzvy, nová řešení, nové metody otevřený. Naše cesta znamená přijmout těžkosti a poučit se z nich, znamená přijmout krásné věci a radovat se z nich.

Vysvětlíme skupině aktivitu během putování: Zkusme si během této cesty napsat nebo zaznamenat (fotografií, obrázkem, symbolem...), čím nás Bůh oslovil nebo co nás přivedlo k myšlenkám na něj. Až dorazíme k cíli naší cesty, může každý ostatním sdělit to, co si poznamenal.

V cíli cesty necháme všem **krátký čas na dokončení aktivity** (finalizaci kreseb a symbolů). Následuje **krátká reflexe cesty s vysvětlením vytvořených děl**, případně závěrečná modlitba.